

ДЪЛГОБРАДКО.

Писмо отъ Патиланча до Смѣхурка.

Драги ми Смѣхурко,

Отъ какъ не съмъ писалъ, дълго време стана. На поправка ходи баба Цоцолана. Морски бани прави. Нервитъ ѝ, казва, станали по-здрави, а ржцетъ вече — покротки и нѣжни. Не тупкатъ тъй често, както въ днитъ прежни. По-рѣдко си патя, затуй рѣдко пиша.

Следъ морските бани баба Цоцолана тихогласна стана. Малко крѣска вече. Но затуй пъкъ други креслю ни довлече. Единъ козелъ глупавъ съсъ нея пристигна. И цѣлата кжша на глава той дигна. Вреци и се бори. По цѣлъ день лудува по двора и горе. А баба го гали и не дава никои нишо да му стори. Онзи день менъ блѣсна. Мушна которака. Разбрахъ азъ, че козлю майстора си чака.

За черква вчера баба се облѣче. Но преди да трѣгне, тя ми кротко рече:

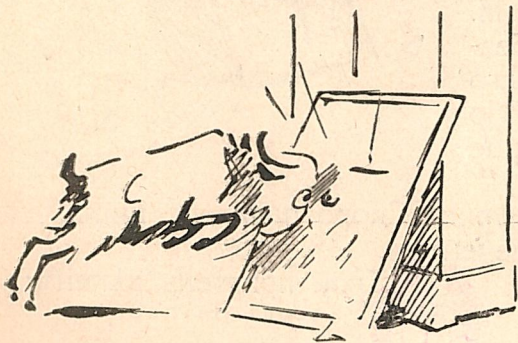
— Мойто огледало дай тукъ на чардака, да си поогледамъ отзадъ двата крака, дали добре стжпаты въ новитъ пантофки.

Азъ ѝ го изнесохъ. Тя го сложи низко, до сами долапа, па гледа, па зѣпа отдалечъ и близко.

А презъ това време козелътъ не дреме. Въвъ стъклото гладко той отдалечъ зърна други дългобрадко. Втурна се лудешки, въ главата го блѣсна и — прасъ — вредъ по пода стъклото се прѣсна...

Баба Цоцола много се уплаши. Но като ѝ мина, пакъ менъ напердаши.

— Ти, ти Патилане, на туй го научи. Азъ си го доведохъ кротъкъ катъ момиче!

Нишо не отвърнахъ. Пометохъ стъклата. Но крояхъ си вече за козля отплата.

Щомъ баба излѣзе, взехъ здравата рамка и върху дѣската, която по-рано стъклото крепѣше, козелъ нарисовахъ съсъ рога извити. Рисувахъ го дълго. По-